

see on mingi sisemine tung. Muidugi peab lastekirjanik lapsi armastama, ilma ei saaks neile kirjutada.»

Temalt on ilmunud proosaraamat «Jannu» (1969), luule-raamat «Väike õunapuu» (1974), luule- ja proosapõimik «Kurnoss» (1976) ning proosaraamat «Vanaisa ja Peeter» (1977). Tema luuletusi ja jutukesti on ilmunud «Kodumaas», «Edasis», «Nõukoqude Naises», «Sädemes», «Pioneeris», «Tähekeses».

Kirjastuses on valmis luulekogu «Vurrkann», proosaraamat «Peaasi, et pahanusi ei tuleks» ning «Koolipoiss Jannu». Sellel aastal peaks raadios lavastatama lasteprobleemidest kuulde-

Loomisrõõm — seda tunned tööd tehes. Tunned siis, kui raamat valmis saanud. Kui see avaldatakse, on rõõm teistkordne, ilmugu lood kas või kahe aasta pärast.

Ira Lember on teinud nuku-saatesarja Eesti Televisioonile (jänkupoiste sari jooksis paar aastat), laulutekste (vähe tellimisel, rohkem on loodud viise tema ilmunud luuletustele). Lauludest on endale kõige meelepärased «Koolikell», millele viisi loonud U. Naissoo.

Kuigi Ira Lemberi luulesoon

nii palju head, nagu J. Salingeri «Kuristik rukkis». Meeldib A. Tšehhov, keda saab aeg-ajalt jälle loetud, lastekirjanikest A. Lindgreni raamatud, L. Carolli «Alice imedemaal». Päeval, kui jutt räägitud sai, nautis ta parajasti R. Krügeri «Avignoni tant-su».

Lapsed, raamatud, muusika... Millest üks lastekirjanik veel rõõmu tunneb?

«Armastan üldse loodust, loomi — koeri. Olen seda armastust püüdnud ka lastesse sisendada. Kui ma näen, et keegi kohtleb loomi halvasti, mõjub see mulle väga ja ma astun vahele. Hiljuti oli tegu

Mängureeglid

Mul on omad mängureeglid. Nendest ei tea mitte keegi. Kirjutades lastejuttu, muutun ise lapseks ruttu. Mul on jälle lõhki põlved, sest ma viilin lapsepõlves. Jooksen metsas, jooksen murul, talla küljes okkapuru. Kõik on ees ja kõik on algus, ümberringi ainult valgus. Lapsepõlvesõbrad koos on kõik mängu-muinasloos. Meil on omad mängualad, ümber puusa sõnajalad, mängime koos punanahku. Me ei tea, et lähme lahku. Me ei tea, et tuulepuhang ükskord laiali meid uhah.

Erinevas ilmakaares, tuhat versta vahemaad, holame me oma aaret — lapsepõlve mängumaad.

Laulasmaal

Laulasmaa on laulumaa, sinna mine lauluga! Laulasmaal on oma viis, seda viisi laula siis! Kibuvits ja metsatee, laulavad siin metsa teel. Mänd ju tunneb igat nooti, kaasa ümised ja hooti. Kõigub laulu taktis lepp, oks on tema taktikepp. Oma laulu kaasa annab liiva krudin mererannas. Heliseb siin iga paik, kostab merel laulu kaik. Laulab terve Laulasmaal Sõber, kaasa laula sal!

Mu väike päike

Mu aias särab alati päike, ka siis kui mürlinal veereb äike, kui taevapäike on pilve taga ja õue kukub üks vihmasagar. Seal puude vahel paistab ta vilk, mu väikese päikese soojendav pilk. Mu aias on alati päikeselõõm! On päevalilil päike, mu aia rõõm!

ORAVAD TEAVAD, KUHU TULLA

«Mis on ühe väikese inimese jaoks kõige tähtsam?» küsin kõikide pärimiste-kostmist keskel lastekirjanikult lasteaastal ja lasteraamatunädalal.

«Ema ja kodu selle kõige paremas mõttes. Iga väike laps tahab õrnust. Et õrnuse puudust poleks, ei pea ma liiaks isegi natuke ülearu hellitamist.

Iga lapsepõlv peaks olema ilus ja helge. Minul oli. Võib-olla siit saingi tõuke edaspidiseks. Tähtis on, et kodus oleks kõik korras, et poleks pahanusi. Et emadel oleks rohkem aega oma lastega tegelaa. Ise sai oma vaba aega veedetud koos pojaga, puhkused ka.

Kodu peaks olema kindlus, kus laps avaldab ennast. Mida rohkem vanemad lapsega tegelevad, seda rohkem laps neile räägib.»

«Miks te rohkem lastele kirjutate?»

«Lapsed on tänulik kuulajaskond. Et lastele luua, peab ise nende maailma sisse elama, end lapsena tundma ja

mäng «Õpetaja», mille tegevus toimub õpetajate toas.

Seni kirjutatud raamatud on rääkinud poistest. Küllap sellepärast, et kirjaniku peres üles kasvatatud Tõnu. Nüüd siis on pooleli raamat tüdrukutest. Oli ju kirjanijana isegi üks riukaid täis tüdruk.

Kes lastekirjandusega kursis, mõistis, et seekord on jutt Ira Lemberiga ja Ira Lemberist.

Kust võtab kirjanik loomingu aine? Ikka killuke siit ja teine sealt. Kõik pakub huvi, kogu see elu ümberringi. Hulgaga inspiratsiooni võib anda ka üks palju küsiv laps. «Jannus», temas oli hulk kirjutaja enda pojast. Jannu koergi oli oma perest ja suur sõber.

Kuidas sünnib luuletus? Mõtted — need tulevad pähe kõikjal. Käies, jalutades saad palju inspiratsiooni. Seda võib anda ka iga teine kunstiliik. Vormi saab luuletus valatud ikka laua taga ja siin tuleb teha suur töö. Proosa on samuti meeltnööda, sest nii saad oma tegelaste seltsis kauem viibida.

lõi välja varakult ja ta 6-aastaselt kurvad stroofid kirja pani — «See ilus aeg on mõnda läind ja minu noorus ka», ei valinud ta endale keele-ega kirjandusnimese kutset, vaid õppis kaubatundjaks. Töötas 25 aastat ja otsustas kirjanikuametis kasuks.

Ira Lember on läbi-lõhki tallinlane. Suve on talle meeldinud veeta Käsmus, kus ETKVL-i puhkekodu, aga ka Hiiumaal, Pärnus ja mujal. Lapsepõlves suvitas ta Pirital. Kui kirjanik kusaigale kaugemale sõitnud pole, võib teda suvel tihti kohata Klooparannas.

Ira Lember on meie rajooni noorte suleseppade klubi juhendaja, hoolimata sellest, et nii ühe kohustuse juurde sai.

Kes kirjanikule kutsekaaslastest südamelehedasemad? Eesti klassikutest Oskar Luts, kellega ta ise vestelnud, mõtteid vahetanud. Lemmikraamatuks oli noorpõlves O. Lutsu «Kevade» ning H. Malot' «Perekonnata». Aga ka A. H. Tammsaare, V. Gross, A. Beekman, J. Krossi «Keisri hull». Ega lemmikraamatut ole lihtne leida, kui olemas

poistega, kes loopisid Heliloojate Maja lähedal oravat. Ise elan Rahumäel, akna taga käivad oravad, vaatavad aknast sisse. Panen neile mandleid.

Mulle meeldib, kui lastel on koerad. See teeb nad paremaks. Kui laps on koera vastu hea, oskab ta seda ka teistega olla. Muidugi ei tohi looma hooletusse jätta, vaid tema eest tuleb hoolitseda.»

O. MAIBERG

